

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

ENKELVOUDIGE KAMER

01/1860 AOW

UITSpraak

in het geding tussen:

[appellante], wonende te [woonplaats], appellante,

en

de Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Met ingang van 1 januari 2003 zijn de artikelen 3, 4 en 5 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, voorzover het betreft de Sociale verzekeringsbank in werking getreden. Thans oefent gedaagde de taken en bevoegdheden uit die tot die datum werden uitgeoefend door de Sociale Verzekeringsbank. In deze uitspraak wordt onder gedaagde tevens verstaan de Sociale Verzekeringsbank.

Appellante is bij gemachtigde mr. M.Ph.M. Hogervorst, advocaat te Maastricht, op daartoe bij aanvullend beroepschrift, met bijlagen, aangevoerde gronden in hoger beroep gekomen van de uitspraak van de rechtbank Maastricht van 9 februari 2001, nummer 99/776 AOW Z, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Gedaagde heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 22 september 2003 heeft de gemachtigde van appellante nog een stuk in het geding gebracht.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad op 3 oktober 2003, waar voor appellante is verschenen mr. Hogervorst, voornoemd, en waar gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. K.C.M. van Engelenhoven, werkzaam bij de Sociale verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Appellante, geboren [in] 1933, heeft op 25 augustus 1997 bij gedaagde een aanvraag om ouderdomspensioen ingevolge de Algemene Ouderdomswet (AOW) ingediend.

Bij besluit van 19 september 1997 heeft gedaagde aan appellante met ingang van januari 1998 een AOW-pensioen toegekend ter hoogte van 72% van het maximale pensioen voor een ongehuwde of een gehuwde die duurzaam gescheiden leeft. Daarbij heeft gedaagde een korting toegepast van 2% per jaar wegens niet verzekerde tijdvakken, respectievelijk van 6 februari 1960 tot en met 10 mei 1965, van 12 september 1967 tot en met 18 september 1969 en van 7 maart 1970 tot en met 30 januari 1977, in totaal (afgerond) 14 jaar.

Bij besluit van 2 april 1998 heeft gedaagde het bezwaar tegen het besluit van 19 september 1997 ongegrond verklaard. De rechtbank Maastricht heeft het door appellante tegen het besluit van 2 april 1998 ingestelde beroep bij uitspraak van 15 juli 1998 niet-ontvankelijk verklaard wegens overschrijding van de beroepstermijn. Het door appellante tegen deze uitspraak ingestelde verzet is door de rechtbank bij uitspraak van 4 januari 1999 ongegrond verklaard.

Bij brief van 1 oktober 1998 is gedaagde namens appellante verzocht het besluit van 19 september 1997 te herzien, in dier voege dat de korting over de periode van 7 maart 1970 tot en met 30 maart 1977 ongedaan wordt gemaakt aangezien appellante gedurende die periode, verblijvende in Italië, van de Nederlandse overheid een uitkering krachtens artikel 82 van de Algemene Bijstandswet (oud) ontving, waarover loonbelasting en premies volksverzekeringen zouden zijn geheven.

Bij besluit van 29 april 1999, hierna: het bestreden besluit, heeft gedaagde ongegrond verklaard het bezwaar van appellante tegen het besluit van 19 november 1998 waarbij gedaagde heeft geweigerd terug te komen van zijn besluit van 19 september 1997 omdat niet gebleken is dat laatstgenoemd besluit in strijd is met dwingendrechtelijke bepalingen.

Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het namens appellante tegen het bestreden besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat appellante geen feiten of omstandigheden heeft aangedragen die de evidente onjuistheid van het - rehtens onaantastbaar geworden - besluit van 19 september 1997 aantonen, zodat gedaagde in redelijkheid heeft kunnen weigeren van

dat besluit terug te komen. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat door gedaagde niet is gehandeld in strijd met een geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel met enig algemeen rechtsbeginsel.

In hoger beroep is namens appellante aangevoerd dat op grond van de belastingwetgeving een gerechtvaardigd vermoeden bestaat dat de tijdens haar verblijf in Italië genoten bijstandsuitkering een bruto uitkering was, waarover loonbelasting en premies volksverzekeringen zijn afgedragen. Op grond daarvan stelt appellante zich op het standpunt dat zij over de periode van 7 maart 1970 tot en met 30 maart 1977 als verzekerd voor de AOW moet worden aangemerkt. Bij brief van 22 september 2003 heeft de gemachtigde van appellante een schrijven d.d. 23 mei 2001 van de Belastingdienst aan de Raad toegezonden, waaraan zij steun voor haar stelling meent te ontleen.

De Raad overweegt als volgt.

In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat dient te worden bezien of sprake is van nieuw gebleken feiten of omstandigheden die de evidente onjuistheid van het oorspronkelijke besluit aantonen. Deze rechtsopvatting wordt door de Raad niet langer onderschreven. De Raad is thans van oordeel dat de (kennelijke) onjuistheid van het oorspronkelijke besluit op zichzelf geen beslissende rol speelt. Hij hanteert in een geval als het onderhavige nu de volgende toetsingsnorm.

Een bestuursorgaan is in het algemeen bevoegd om, na een eerdere (gedeeltelijke) afwijzing, een herhaalde aanvraag inhoudelijk te behandelen en daarbij het oorspronkelijke besluit in volle omvang te heroverwegen. Het bepaalde in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) staat daaraan niet in de weg. Indien het bestuursorgaan met gebruikmaking van deze bevoegdheid de eerdere (gedeeltelijke) afwijzing handhaaft, kan dit echter niet de weg openen naar een toetsing als betrof het een oorspronkelijk besluit. Een dergelijke wijze van toetsen zou zich niet verdragen met de dwingendrechtelijk voorgeschreven termijn(en) voor het instellen van rechtsmiddelen in het bestuursrecht. De bestuursrechter dient dan ook de oorspronkelijke afwijzing tot uitgangspunt te nemen. In gevallen als het onderhavige, waarin een duuraanspraak in het geding is, is het voorts aangewezen bij de toetsing een onderscheid te maken tussen het verleden en de toekomst (CRvB 1 februari 2001, TAR 2001, 43). Wat betreft de periode voorafgaande aan de nieuwe aanvraag, dient de bestuursrechter zich in beginsel te beperken tot de vraag of sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden en, zo ja, of het bestuursorgaan daarin aanleiding had behoren te vinden om het oorspronkelijke besluit te herzien. Wat betreft de periode daarna zal het in beginsel niet met een evenwichtige en zorgvuldige belangenafweging verenigbaar zijn dat een besluit waarbij ten onrechte geen of een te lage aanspraak is toegekend, blijvend aan de verzoeker wordt tegengeworpen. Eerbiediging van de rechtszekerheid, waarop ook het bestuursorgaan aanspraak kan maken, is immers voor de toekomst van minder belang dan voor het verleden.

Ter ondersteuning van haar, als herhaalde aanvraag aan te merken, verzoek om herziening van het besluit van 19 september 1997 heeft appellante aangevoerd dat zij gedurende haar verblijf in Italië in de periode van 7 maart 1970 tot en met 30 januari 1977 van de Nederlandse overheid een bijstandsuitkering ontving, op grond waarvan zij in dat tijdvak voor de AOW verzekerd zou zijn geweest. Daarbij is gewezen op bepalingen in de belastingwetgeving waaruit zou voortvloeien dat over appellantes bijstandsuitkering premies volksverzekeringen zijn geheven.

De Raad stelt vast dat er reeds in het naar aanleiding van het besluit van 19 september 1997 ingediende bezwaarschrift op is gewezen dat appellante in meergenoemde periode verzekerd zou zijn geweest ingevolge de AOW wegens het genieten van een bijstandsuitkering. Dat heeft gedaagde aanleiding gegeven inlichtingen in te winnen bij het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en, via het Ministerie van Buitenlandse Zaken, bij de Ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden te Rome. Beide bronnen hebben bericht dat bijstandsuitkeringen destijds netto werden verstrekt zonder inhouding van premies. Deze informatie heeft gedaagde aanleiding gegeven tot afgifte van de beslissing op bezwaar van 2 april 1998.

Zo uit de in de brief van 1 oktober 1998 genoemde bepalingen uit de belastingwetgeving al voortvloeide dat over appellantes bijstandsuitkering premies volksverzekeringen verschuldigd waren, stelt de Raad vast dat zulks niet met zich meebrengt dat die premies ook feitelijk zijn afgedragen. De door gedaagde verzamelde informatie wijst veeleer op het tegendeel. De Raad laat daarbij nog daar dat appellante aan een eventuele afdracht van premies niet zonder meer een verzekering ingevolge de AOW kon ontlenen. De Raad is dan ook van oordeel dat gedaagde, wat betreft het tijdvak na de nieuwe aanvraag, bij een zorgvuldige en evenwichtige belangenafweging tot de bestreden afwijzing heeft kunnen komen.

Het vorenstaande betekent tevens dat niet valt in te zien dat sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden op grond waarvan gedaagde niet in redelijkheid heeft kunnen weigeren om van de oorspronkelijke afwijzing terug te komen wat betreft het tijdvak voorafgaande aan de nieuwe aanvraag.

Met betrekking tot de van de zijde van appellante eerst in hoger beroep overgelegde brief van de Belastingdienst van 23 mei 2001, gericht aan appellante, merkt de Raad op dat gedaagde dit schrijven bij de voorbereiding van het bestreden besluit niet kende en daarmee dus ook geen rekening heeft kunnen houden. Reeds daarom gaat de Raad aan dit stuk voorbij.

Ter zitting van de Raad heeft de gemachtigde van appellante, onder verwijzing naar het arrest Wessels-Bergervoets (arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 juni 2002, nr. 34462/97), betoogd dat het bestreden besluit in strijd is met het in

artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) neergelegde discriminatieverbod. Nu deze grief niet nader is onderbouwd en de gemachtigde met name niet heeft kunnen aangeven ten opzichte van wie appellante zich gediscrimineerd acht, zal de Raad dit punt verder buiten bespreking laten.

Uit het vorenoverwogene vloeit voort dat het hoger beroep geen doel treft en dat de aangevallen uitspraak voor bevestiging in aanmerking komt.

De Raad acht geen termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Awb.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus gegeven door mr. M.M. van der Kade, in tegenwoordigheid van J.J.B. van der Putten als griffier en uitgesproken in het openbaar op 24 december 2003.

(get.) M.M. van der Kade.

(get.) J.J.B. van der Putten.